

VED ET VENDEPUNKT I VESTENS MISJONSVIRKSOMHET

AV O. G. MYKLEBUST

Det kristne misjonsarbeidet er noe *stabilt*, noe *konstant*. Det er det samme i dag som for 100, 500, ja 1900 år siden. Å drive misjon, det er – som Mesteren selv sa det – å forkynne evangeliet om riket over hele jorderiket til et vitnesbyrd for alle folk – til Han kommer igjen, Han som ga oss oppdraget, Han som *er* det budskapet vi er kalt til å bære fram i verden.

Men det kristne misjonsarbeidet er også noe *labilt*, noe *skiftende*. Så uforanderlig selve oppdraget er, så foranderlige er de forholdene vi arbeider under, de metodene vi gjør bruk av. Aldri har vel dette vært så tydelig som nettopp nå. Misjon i dag betyr innsats for evangeliet i en verden i omveltning, en verden i krise og revolusjon. De fargete folkene er våknet opp til bevissthet om sitt menneskeverd. De krever en plass i solen. De vil være herrer i sitt eget hus.

Bare i løpet av de få årene som er gått siden den siste krigen sluttet, er en rekke land blitt *selvstendige stater*: India, Pakistan, Burma, Ceylon, Indonesia, Filippinene og Indo-China. Alt i alt teller disse landene 550 mill. mennesker eller $\frac{1}{4}$ av jordens samlede befolkning. I det nære og fjerne Østen hadde allerede tidligere de landene det her gjelder, gjort seg uavhengig av Vesten. Det eneste unntak var Japan, men dette landet er siden april 1952 atter en suveren stat. De siste politiske begivenhetene i Persia og Egypt taler tydelig nok om den forbitrelse som rår med hensyn til det som ennå måtte være igjen av den europeiske imperialismen. Det samme gjør Tunis og Marokko. En skal merke seg at den gigantiske frigjøringsprosessen som det her er tale om er i full gang også i Afrika, til nå koloniernes klassiske kontinent. Gullkysten har fått selvstyre. Så også Nigeria. Og andre vil følge etter.

For det kristne arbeidet blant de fargete folkene betyr alt dette

at kirken der ute må bli *mer selvstendig og mer stedegen* enn før – i forfatning, liturgi, teologi osv. En misjonsvirksomhet som i den radikalt nye situasjon vi står i i dag, fortsetter uanfektet etter de linjene tidligere tider har trukket opp, er dømt til undergang.

Nå er det nok så, at selvstendigheten og stedegenheten har vært et siktepunkt for evangelisk misjon i mange, mange år. Og rike resultater er nådd på dette området. Selvstendige, stedegne kirker er vokst fram på de forskjellige feltene. De mange og dyktige representantene for de unge kirkene (som vi gjerne kaller dem) på de kristne verdensmøtene som er holdt i de senere årene, taler sterkt og tydelig om denne kjensgjerningen.

Men vi må gå lenger på denne linjen. Misjonærer og misjonsledere må ta den fulle konsekvensen av den situasjonen vi i dag står midt oppe i, en situasjon som på en og samme tid er et resultat av indre vekst og ytre utvikling. En ny innstilling er nødvendig, og nye metoder må tas i bruk. Ja, tiden krever av oss i virkeligheten ikke noe mindre enn en ny gjennomtenkning av misjonsarbeidet – på grunnlag av det evige evangelium og i lys av tidenes tegn.

Tidenes tegn, ja. Til disse hører ikke bare nasjonalismen, den politiske frigjøringen, den flammende protesten fra de fargete folkene mot det hvite verdensveldet. Til tidenes tegn hører også *kommunismen*. Og det er ikke minst denne maktfaktoren som har skapt den nye situasjonen for det kristne misjonsarbeidet. 800 mill. mennesker eller 40 pst. av jordens samlede befolkning er i dag under kommunistisk herredømme. Sovjet-Samveldet er verdens veldigste fastlands-makt. Det omspänner et område som strekker seg fra Elben i vest til Stillehavet i øst. Vi må helt tilbake til de store mongolske statsdannelsene på 1200 og 1300-tallet for å finne noe tilsvarende.

Men kommunismen som verdensfaktor og misjonsproblem griper videre enn dette. Kommunismen øver en betydelig innflytelse langt utenfor de egentlig kommunistiske områdene. Vi kan bare tenke på land som Indo-China, Thailand, Malaya, Indonesia, Burma og India samt landene i Midt-Østen og Afrika. Det er ingen overdrivelse å tale om en kommunistisk verdensmisjon. Og *denne* verdensmisjonen arbeider i sannhet strategisk og målbevisst!

Vi i Vesten står ofte uforstående overfor den velvilje, ja positive

tilslutning som kommunismen møter blant de fargete folkene. Den utbredelsen den har fått og stadig får, er imidlertid ikke vanskelig å forklare. Den skyldes dels en intim forbindelse med og en usedvanlig dyktig utnyttelse av de nasjonale anti-hvite kreftene, dels den ytterst lave levestandarden og de ytterst slette samfunnsforholdene blant folkene i Asia og Afrika.

Det virkelig foruroligende er at de kristne i disse kontinentene i stor utstrekning synes å gå aktivt inn for kommunismen. Ved de siste valgene i India f.eks., hvor visstnok Kongresspartiet seiret, men hvor de andre partiene, blant disse kommunistpartiet, gikk betydelig fram, stemte skarer av kristne på kommunistene. Det er symptomatisk at kommunistene hadde sin største fremgang i Sør-India hvor $\frac{2}{3}$ av de kristne har sitt hjem.

Og dette trass i hva Kristi kirke har opplevd i China i de siste årene. Det er av den aller største betydning at misjonen besinner seg på det som er skjedd i China og tar sitt arbeid opp til alvorlig revisjon. Det vi kan lære av China-krisen, må vi nyttiggjøre oss i virksomheten på andre felter. Vi kan nemlig når som helst bli stilt overfor en liknende situasjon også andre steder i Asia — og i verden for øvrig.

For å drøfte stillingen i verdensmisjonen i dag — først og fremst i det fjerne Østen, men også andre steder — ble det i dagene 10. og 11. september 1952 holdt en konferanse av norske misjonærer og misjonsledere på Fjellhaug, Oslo. Initiativet til denne konferansen ble tatt av Egede Instituttet som sammen med Norsk Misjonsråd sto som arrangør av møtet. Det ble holdt en rekke foredrag hvor situasjonen ble klarlagt og nye retningslinjer for arbeidet trukket opp. I sterkt forkortet form og til dels også noe omarbeidet blir disse foredragene offentliggjort i dette heftet av Norsk Tidsskrift for Misjon. Vi føler oss forvisset om at tidsskriftets lesere vil sette pris på å få alt dette stoffet lagt til rette på denne måten, samlet og oversiktlig — og at de vil gjøre full bruk av den anledningen disse artiklene gir til orientering i vår tids viktigste problemer når det gjelder det kristne misjonsarbeidet.